

Sygn. akt II CSK 612/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa "Ż. " Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko M. M., J. M.

i J. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt II Ca 229/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę
1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwani we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 maja 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania.

Skarga nie jest także oczywiście uzasadniona co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonującego wyводу prawnego

o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Dodać przy tym należy, iż skarga kasacyjna – w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. - częściowo zmierza do podważenia oceny dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych przez Sąd drugiej instancji, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 1 k.p.c.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).